

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ:

Ἑξωτερικοῦ:

Ετησία: . . . 8ρ. 8,—

Ετησία φρ. χρ. 10,—

Εξάμηνος: . . > 4,50

Εξάμηνος > > 5,50

Τρίμηνος: . . > 2,50

Τρίμηνος > > 3,—

Δι συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ Τῇ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἑσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 16ος

Ἐν Ἀθήναις, 30 Μαΐου 1909

Ἔτος 31ον.—Ἀριθ. 26

Η ΜΙΚΡΗ ΜΑΥΡΗ

ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὙΠΟ Α. ΛΑΤΟΥΧΗ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'. (Συνέχεια)

Ὁ Τζάκ ἄφισε τὸ κεφάλι του νὰ ξαναπέσῃ εἰς τὸ μαξιλάρι.

— Ὁ Δάλια! εἶπε.

— Κύριε Τζάκ...

— Πέ μου τα... Ὁχι, μὴ μου τὰ πῆς. Ἐγὼ τὰ ξέρω... Ἐνῶ κοιμώμουν, ἐσὺ πήγαινες... περπατούσες... ἔτρεχες... τόσῳ γρήγορα, ποὺ μοῦ πονοῦσε τὸ στηθος! καὶ μοῦ ἔλεγες: «Πρέπει νὰ τρέχω!»... Ἀλήθεια; δὲν περπατούσες μὲ μεγάλα βήματα;...

— Σὰν τὰ βήματα τοῦ Ντὰ Σαγκουί, κύριε Τζάκ...

— Ἀπαντοῦσες βάτους κι' ἀγκάθια, ποὺ σοῦ καταξέσχιζαν τὰ χέρια. Δεῖξέ μου τὰ χέρια σου, Ὁ Δάλια...

Ἡ σκλάβά ἐκρυψε τὰ πληγωμένα χέρια τῆς ὀπίσω ἀπὸ τὴν ράχιν τῆς.

— Ἀπάντησες ἐπὶ δρόμο σου ἀραπάδες τρομεροῦς, ποὺ μοῦ ἔκαμαν τόσο φόβο, Ὁ Δάλια!..

— Καὶ ποὺ τοὺς ἔκαμα φόβο ἐγὼ, κύριε Τζάκ! ἀπεκρίθη ἡ Ὁ Δάλια γελῶσα.

— Ἦταν ἀκόμη καὶ θηρία...

— Ποῦ πηδοῦσαν 'στὰ δένδρα, ὅπως τὸ γατάκι σας ἀνεβαίνει ἐπὶ κρεβάτι σας.

— Καὶ μὲ φωτιά, μὲ φλόγες 'σα μ' ἐκεῖ πάνω!

— Ναί... ποὺ ἐφώτισε τὸ δάσος σὰν τὸ πυροτέχνημα ποὺ

κάψαμε τίς προάλλες 'στὴ γιορτὴ σας!

— Ἐπειτα μιὰ κακὴ γυναῖκα, σὰ λάμια, μὲ μούτρο σὰν τοῦ γερακιοῦ!

— Ἡ σοφὴ μάγισσα! ποὺ μοῦ εἶπε τὸ μυστικόν!... ἀνέκραξεν ἡ Ὁ Δάλια περιχαρὴς.

— Δὲν ἐτελείωσαν ὅλα, Ὁ Δάλια.

Ἐνῶ κοιμώμουν, μιὰ πирόγα ἔτρεχε, σταματοῦσε, σὲ πετοῦσεν ἔξω, καὶ σὺ

ἔκαμνες μεγάλους ἀγῶνες ποὺ μοῦ πλάκωναν τὸ στηθος...

— Ναί, μὰ τὴν ἐφθασα πάλι τὴν πирόγα μου, κ' ἐτελλείωσα τὸ ταξεῖδι μου μὲ χάρα...

— Ἀμὴ τὰ κακὰ ἐκεῖνα ζῶα ποὺ ὠρμούσαν, καὶ σ' ἐξέσχιζαν καὶ σὲ δάγκαναν;... Δεῖξέ μου, Ὁ Δάλια, τίς πληγές σου. Δεῖξέ μου τὰ χέρια σου, τὰ

μπράτσα σου, τὰ πόδια σου, νὰ ἰδῶ τὰ αἵματα, τὰ ἐνθύμια τῶν ἀγῶνων σου...

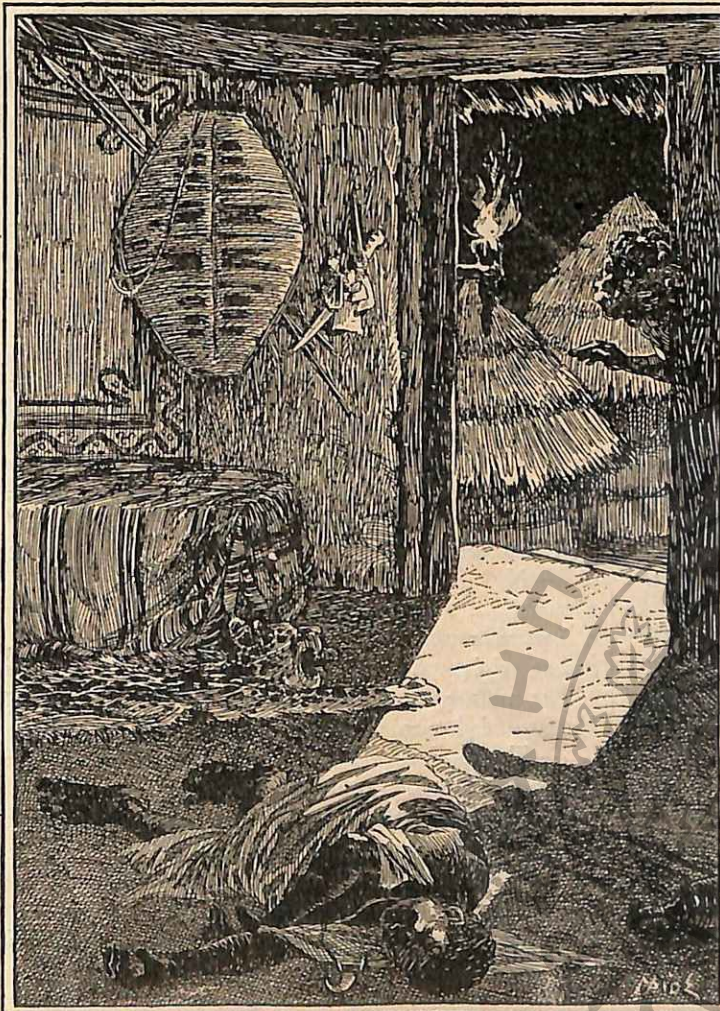
— Τὰ ἐνθύμια; Δὲν ἔχω παρὰ ἓνα... ἓνα φυλακτό... σωτήριο πρᾶγμα! Νά το!

Καὶ ἡ Ὁ Δάλια ἔβαλεν ἐμπρὸς εἰς τὰ μάτια τοῦ Τζάκ τὸ νύχι τοῦ πάνθηρος, τὸ ὁποῖον ἐκρατοῦσε κλεισμένον εἰς τὴν παλάμην, ὁπίσω ἀπὸ τὴν ράχιν τῆς.

Ὁ διάλογος αὐτός, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἐξυπνίσῃ τὸν προσφιλεῖ ἄρρωστον, τοῦ ἐξήντησε συγχρόνως τὰς δυνάμεις. Ἐστρεψε τὰ μάτια του πρὸς τὸ νύχι, τὰ ἤνοιξεν εἰς ἑκφρασιν ἐκπλήξεως καὶ χαρᾶς, ἔπειτα, στρέψας τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸν τοῖχον, τὰ ἔκλεισε λέγων:

— Δὲς νὰ ζήσω, Ὁ Δάλια!

Ἄκουε ἐκεῖ! Καὶ εἶχε τὴν παραμικρὰν πλέον ἀμφιβολίαν ἡ Ὁ Δάλια; Νά, ἀκριβῶς ἀπὸ τὴν στιγμήν ἐκείνην ἤρχισε νὰ συνέρχεται, νὰ αναγεννᾶται. Ἡ μικρὰ μαύρη ἐπῆρε τὸ ὀρειχάλκινον περιδέρας καὶ τὸ ἐπέρασεν εἰς τὸν λαιμὸν τοῦ νεαροῦ τῆς κυρίου. Ἐπειτα τὸν ἄφισε νὰ κοιμηθῇ, καὶ προτοῦ ἀκόμη σηκωθῇ κανεὶς εἰς τὸ σκίτι, ἐπῆρε

«Ἐπεσεν εἰς τὴν ψάθαν τοῦ κ' ἐβούθισθ' εἰς τὸν ὕπνον τῆς μέθης.»

(Σελίς 209, στ. γ'.)

INCognito

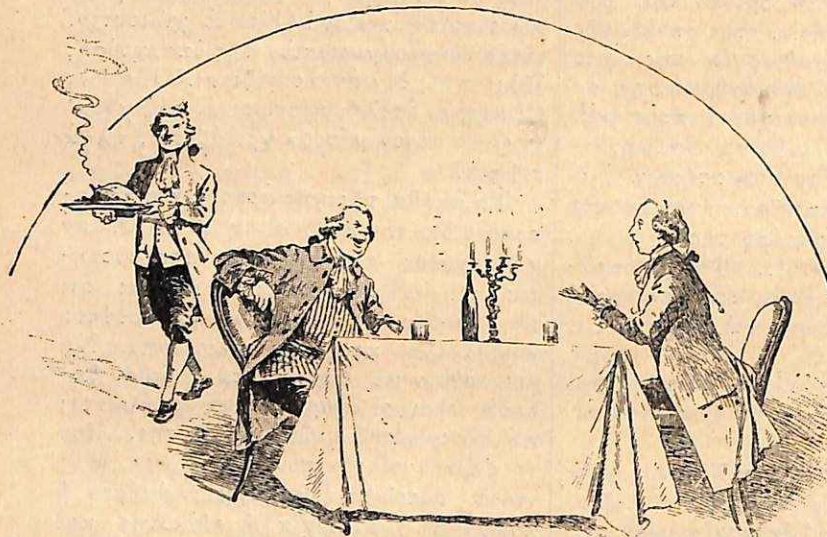
(Συνέχεια και τέλος· ἴδε σελ. 210.)

— 'Ακούω, ὅτι ὁ Αὐτοκράτωρ σας κοιμάται σὲ ἀχυρόστρωμα σκεπασμένο μὲ δέρμα ἐλάφου, ὅτι εἶνε ἐχθρὸς τῆς ἐπιδείξεως, ὅτι καθέννας εἰμπορεῖ νὰ τὸν πλησιάσῃ εὐχολὰ καὶ ὅτι ζητεῖ τὴν ἀλήθειαν.

— Πραγματικῶς.
— Τὸν ἐπλησίασατε καμμιά φορά;
— Naί, κάποτε...
— Πῶς εἶνε ἀλήθεια;

— 'Επάνω-κάτω εἰς ἀνάστημά μου, οὔτε εὐμορφος οὔτε ἄσχημος* φορεῖ συνήθως τὴν στολὴν ἐνὸς τῶν συνταγματῶν του, — πράσινη, μὲ σειρήνια κόκκινα, — ἄλλοτε ἠτύνεται ὅπως σεῖς κ', ἐγώ, καὶ μιά φορά μάλιστα, μία κυρία τοῦ ἔκαμε αὐτὸ τὸ κομπλιμέντο: «'Ο λαὸς ποῦ πληρώνει τὰ γαλόνια τῶν φορεμάτων σας εἶνε πολὺ εὐτυχής.»

— Δὲν κάμνει καὶ τόσο καλά, παρε-

«Χά, χά, χά! ἐπροδύητε μόνος σας...» (Σελ. 216, στ. γ').

τήρησε φιλοσοφικῶς ὁ Νορμανδὸς μας: Χρειάζεται καὶ τὸ λούσο διὰ νὰ κινῆται τὸ ἐμπόριον* ὅταν οἱ μεγάλοι δὲν ἐξοδεύουν, οἱ μικροὶ πάσχουν, καὶ ὁ δικός μας 'Ερρίκος Δ', ποῦ ἄξιζε ὅσον καὶ ὁ δικός σας 'Ιωσήφ Β', καθιέρωσε τίς μεταξωτὲς κάλτσες, διὰ νὰ ὑποστηρίξῃ τὰ μεταξουργεῖα τοῦ Λυών.

— Πολὺ καλά* ὅταν συναντηθῶ μὲ τὸν Αὐτοκράτορα, θὰ τῷ ἀνακοινώσω τὰς ὁρθὰς σας παρατηρήσεις.

— 'Ω! ἐγὼ θὰ τοῦ ἔλεγα καὶ πολλὰ ἄλλα, ἂν τὸν ἔδλεπα ποτέ. 'Η οἰκογένειά μου ξέρει ἀπὸ τέτοια. 'Ενας ἀπὸ τοὺς προγόνους μου, ποῦ ὠνομάζετο Χρυσόστομος Λερούα, ὅπως καὶ ἐγώ, ἔλαβε τὴν τιμὴν, μετὰ τὴν μάχην τοῦ 'Αρκ, νὰ φιλοξενήσῃ τὸν Βεαρνόν,* ὁ ὁποῖος ἐτσούγγρισε μαζί του τὸ πο-

*) Τὸν 'Ερρίκον Δ'.

τήρι ὡς ἴσος πρὸ ἴσο, καὶ τοῦ εἶπε ἀστεϊευόμενος μὲ τὸνομά του: *)

«— Στὴν ὑγείᾳ σου, ἀδελφέ! ἂν χάσω τὸ βασίλειον τῆς Γαλλίας, μοιράζεσθαι τὸ βασίλειον τοῦ 'Υβρώ!»

— Μπράβο! αὐτὸ εἶνε μία ἐνδοξὸς οἰκογενειακὴ ἀνάμνησις* δὲν τὸ ἤξευρα ὅτι γευματίζω ἀπόψε μὲ Μεγαλειότητα.

— Ποῦ δὲν θὰ σὰς συνέβη ποτὲ ὡς τώρα, εἰ; εἶπεν ὁ Νορμανδὸς μὲ χονδρὸν γέλωτα.

— 'Οχι δά! καμμιά φορά.

— 'Αλήθεια; ἐκαθήσατε ποτὲ εἰς τὸ τραπέζι κανενὸς ἡγεμόνος!

— Κυρίως εἶπεν, εἰς τὸ τραπέζι ἡγεμονίδους.

— Καὶ ποίας, παρακαλῶ, ἂν ἡ ἐρώτησίς μου δὲν εἶνε ἀδιάρκη;

— Εὐχαρίστως: τῆς Αὐτῆς Μεγαλειότητος, τῆς Αὐτοκρατορίας Μαρίας-Θηρεσίας τῆς Αὐστρίας.

— Τῆς Αὐτοκρατορίας! ἐφάγατε ποτὶ μὲ τὴν Αὐτοκρατορίαν!!!

— Καθὼς καὶ μὲ τὴν ὠραίαν σας βασιλίσσαν, πρὶν ἀναχωρήσῃ διὰ τὴν πατρίδα σας.

— 'Ο Νορμανδὸς ἐκύτταζε τὸν συνδαιτυμόνα του μὲ ὕφος ἀρφιβολίας ἡμιστά κολακευτικῆς...

Βεβαίως... Βεβαίως, ὁ κύριος ἤθελε νὰ τὸν περιπαίξῃ. Καὶ μὲ μερίδιμα σαρκαστικόν, λε-

πτότατον τώρα, τὸν ἠρώτησε: — Πηγαίνετε συχνὰ εἰς τὰ 'Ανάκτορα τοῦ Σέρμπρου;

— Κάθε μέρα!

— 'Εχετε λοιπὸν κανὲν ἀξίωμα εἰς τὴν Αὐλήν;

— Μάλιστα.

— Σὰν τί;

— Νὰ τὸ βρῇτε.

— 'Αξίωμα πολιτικόν;

— 'Επάνω-κάτω.

— Θαλαμηπόλος;

— Κάτι παραπάνω.

— 'Ιατρός;

— 'Ακόμη παραπάνω.

— Σύμβουλος;

— Παραπάνω.

— 'Υπουργός;

— Παραπάνω.

*) Λερούα γαλλιστὶ σημαίνει ὁ βασιλεὺς.

— Αὐτοκράτωρ λοιπὸν;

— Τὸ βρήκατε.

— 'Ο Χρυσόστομος ὕψωσε τοὺς ὤμους.

— 'Αστεϊεύεσθε;

— 'Ηκούσθη ἐλαφρὸς ψίθυρος, τὸν ὁποῖον ὁ ξένος κατεσίγασε διὰ νεύματος καὶ εἶπε μὲ ἀγαθότητα:

— 'Ὡστε δὲν πιστεύετε εἰς τὴν Αὐτοκρατορίαν μου;

— Πιστεύω τόσον εἰς τὴν Αὐτοκρατορίαν σας, ὅσον καὶ εἰς τὸ Βασίλειόν μου.

— 'Ο 'Ιωσήφ Β'—διότι αὐτὸς ἦτο, τρωόντι,—ἐστράφη πρὸς τὸν ξενόδοχον, ὁ ὁποῖος εἶχε προχωρήσῃ ἐν βῆμα:

— 'Ἰδοὺ τί ἀποδεικνύει, καλλίτερε* ἀπὸ ὅλους τοὺς φιλοσόφους, ὅτι οἱ βασιλεῖς ὁμοιάζουν μὲ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους* συμφωνεῖτε, ἐξάδελφέ μου;

— 'Η Μεγαλειότης Σας εἶνε πάρα πολὺ ἀγαθὴ νανέχεται τοιαύτην αὐθάδειαν.

— 'Ο πείσμων Νορμανδὸς ἐκτύπησε τοὺς μηρούς του καὶ ἀνεδράμῃ εἰς ἐκρηκτικὴν γέλωτος, ἡ ὁποία ἔκαμνε τὰ χονδρά του μάγουλα νὰ τρεμουλιάζουν.

— Χά, χά, χά, ἐξεφώνιζε* ἐπροδύητε μόνος σας* ἂν εἴσθε αὐτοκράτωρ, δὲν θὰ ὠνομάζεσθε βέβαια ἓνα ξενόδοχον «ἐξάδελφόν σας»!

— 'Ο 'Ιωσήφ Β' ἀγαποῦσε πολὺ τὸ incognito, ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ τὸ ἀφίγει κατὰ βούλησιν. Εἰς τοιοῦτου εἶδους περιπετείας, συχνὰς δι' αὐτόν, ἦτο συνειθισμένος νὰ βλέπῃ τοὺς ἀνθρώπους νὰ πίπτουν εἰς τὰ πόδια του, ἡμιβωμένοι, σαστισμένοι. «Ὅσον καὶ ἂν εἶνε κανεὶς φιλόσοφος, πάντοτε αὐτὰ τὰ πράγματα τὸν εὐχαριστοῦν... Ποτὲ ὅμως δὲν τῷ συνέβη νὰ μὴ πιστεύσουν εὐθὺς εἰς τὸν λόγον του! Οὐδέποτε συνήνησε τοιαύτην δυσπιστίαν. Κανεὶς ποτέ, μετὰ τὴν ἀποκάλυψιν, δὲν τῷ εἶπεν ὅτι ἀστεϊεύεται!...

Εἰς τοιαύτην περίστασιν, ὁ Ζεὺς θὰ ἐξηκόντιζε τὸν κεραυνόν του* ἀλλ' ὁ 'Ιωσήφ Β', βλέπων παρατεινομένην τὴν δυσπιστίαν τοῦ Νορμανδοῦ καὶ κινδυνεύον νὰ γίνῃ κάπως γελοῖος, ἐπροτίμησεν, ἐλλείψει κεραυνοῦ, νὰ τὸν μεταπίσῃ δι' ἄλλου τρόπου:

— Κύριε δοῦξ τῆς Βυρτεμβέργης, εἶπε σοβαρῶς πρὸς τὸν ψευδο-ξενόδοχον* συλλάβετε αὐτὸν τὸν ἀνθρώπον δι' ἀνευλάβειαν πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα!

Καὶ ἰδοὺ πῶς ὁ Χρυσόστομος Λερούα, πρὶν προφθάσῃ νὰ συνέλθῃ, εὐρέθη κλεισμένος εἰς τὴν φυλακὴν, ὅπου, ἀντὶ τῆς κλίνης μὲ τὴν οὐρανίαν, δὲν εὑρε παρὰ μίαν ὑγρὰν ἀχυροστρωμνήν.

Τὴν ἐπαύριον τὸ αἰνίγμα ἐξηγήθη. 'Ο 'Ιωσήφ Β', ταξιδεύων ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον κόμης τοῦ Φαλκενστάιν, ἔκρεπε νὰ περάσῃ ἀπὸ τὴν Στουττγάρ-

— 'Ηλθε προχθὲς ἡ 'Υπομονὴ καὶ βάσταγε ἀπ' τὸ χέρι Μία κόρη γλυκοθώρητη Σὰν τῆς αὐγῆς τ' ἀστέρει. Καὶ στρέφοντάς την πρὸς ἐμὲ Μοῦπε μόλις τὴν εἶδα: — Σοῦ συνιστῶ τὴν κόρη μου. — Πῶς τήνε λένε;

— 'Ελπίδα!

— 'Ελπίδα!

ΚΟΣΜΟΚΡΑΤΩΡ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ' (Συνέχεια).

Οὗτος δὲν ἐστρέψε καὶ τὴν κεφαλὴν, καὶ οὐδέποτε θὰ λησμονήσω τὴν ἐκφρασίν τῆς περιφρονήσεως, ἡ ὁποία ἐζωγραφήθη ἐπὶ τοῦ προσώπου του!

Ἀμέσως ἐσπρώχθη πρὸς τὸν δίσκον τοῦ θαλαμίσκου μου, ὁ ὁποῖος ἐκλείσθη ἄνωθέν μου, ἐνῶ συγχρόνως καὶ οἱ ἄλλοι δίσκοι ἐκλείοντο. Μόλις ἐχρειάσθη ἐν λεπτὸν διὰ τὴν προετοιμασίαν, καὶ τὸ ὑποβρύχιον ἐξηφανίσθη ὑπὸ τὰ ὕδατα τῆς λίμνης.

Ἐπεσαν ἀκόμη καὶ ἄλλοι κανονοβολισμοί, τῶν ὑποίων οἱ ὑπόκωφοι κρότοι ἐξέθαν μὲ χρι τῆς ἀκοῆς μου. Ἐπειτα ἐγίνε σιωπὴ βαθεῖα. Ἀμυδρὸν εἰς ἐξήχθη διὰ τοῦ φεγγίτου τοῦ θαλαμίσκου μου. Τὸ ὑποβρύχιον, χωρὶς ταλάντευσιν καὶ σάλον, διέσχιζεν ἀθόρυβως τὰ βαθύτερα στρώματα τῆς Ἑρίας.

Μὲ πύσιν ταχύτητα, μὲ πόσιν εὐκολίαν συνετελέσθη ἡ μεταμόρφωσις τοῦ Τρόμου ἀπὸ πλοίου τῆς ἐπιφανείας εἰς ὑποβρύχιον! Μετὰ τῆς αὐτῆς βεβαίως θὰ ἠδύνατο νὰ μεταμορφωθῇ ἐν ἀνάγκῃ καὶ εἰς αὐτοκίνητον!

Καὶ τώρα τί θὰ ἔκαμνεν ὁ Κοσμοκράτωρ; Πιθανώτατα θὰ μετέβαλλε διεύθυνσιν, ἐκτὸς ἐὰν ὁ Τρόμος, ἀφοῦ προσήγγισεν εἰς τὴν ξηράν, ἐπρόκειτο νὰ μεταμορφωθῇ εἰς αὐτοκίνητον. Σκεπτόμενος ὅμως καλῶς, εὕρισκα πιθανότερον ὅτι θὰ ἐστρέφετο πρὸς δυσμὰς μόλις ἀπέφυγε τὴν καταδίωξιν τῶν πολεμικῶν, καὶ θὰ ἐφθανε πάλιν εἰς τὸ στόμιον τοῦ ποταμοῦ Δετροῦα. Ὁ ὑπὸ τὰ ὕδατα πλοῦς δὲν θὰ παρετεινέτο εἰμή

ὅσον ἐχρειάζετο διὰ νὰ τεθῇ ἐκτὸς βοτῆς, ἡ δὲ νύξ θὰ ἐπέφερε τὸ τέλος τῆς καταδίωξεως.

Δὲν συνέβη οὕτω. Μόλις παρήλθον δέκα λεπτά, ὅταν κάποια ἀνακίνησις ἐλαβε χώραν ἐντὸς τοῦ πλοίου. Ἡκούσθησαν λέξεις διαμεϊδόμεναι εἰς τὸν θάλαμον τῶν μηχανῶν. Οἱ κρότοι τῶν χειρισμῶν τὰς συνώδεον. Ἐνόμισα ὅτι κάποια βλάβη ἐξηνάγκαζε τὸ ὑποβρύχιον νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν ἐπιφάνειαν.

Δὲν ἠπατήθη. Μετὰ τινὰς στιγμὰς, τὸ ἡμίςως τοῦ θαλαμίσκου μου διεδέχθη εἰς ζωήν. Ὁ Τρόμος εἶχεν ἀναδύσῃ ἐκ τῶν βάθων. Ἡκούσα βήματα ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, τοῦ ὁποῖου ὅλοι οἱ δίσκοι

«Μετὰ εἰς τὸν ἀέρα καὶ ὑπερπηδᾷ τὸν καταρράκτην...» (Σελ. 219 στ. α').

εἶχον ἀνοιχθῇ, ἀκόμη καὶ ὁ ἰδικός μου. Ὁ κυβερνήτης εἶχεν ἀναλάβῃ τὴν θέσιν του εἰς τὸ πηδάλιον, ἐνῶ οἱ δύο ναῦται ἦσαν ἀπασχολημένοι εἰς τὸ ἐσωτερικόν.

Ἐκύτταξα νὰ ἰδῶ ἂν ἐφαίνοντο τὰ καταδρομικά. Naί, εἰς ἀπόστασιν τετάρτου μιλίου μόνον. Εἶδαν τὸν Τρόμον καὶ ἤρχισαν πάλιν νὰ τὸν καταδι-

Η ΚΟΡΗ ΤΗΣ ΥΠΟΜΟΝΗΣ

— 'Ηλθε προχθὲς ἡ 'Υπομονὴ καὶ βάσταγε ἀπ' τὸ χέρι Μία κόρη γλυκοθώρητη Σὰν τῆς αὐγῆς τ' ἀστέρει. Καὶ στρέφοντάς την πρὸς ἐμὲ Μοῦπε μόλις τὴν εἶδα: — Σοῦ συνιστῶ τὴν κόρη μου. — Πῶς τήνε λένε;

— 'Ελπίδα!

— 'Ελπίδα!

ώκουν. 'Αλλ' αὐτὴν τὴν φορὰν πρὸς τὸ μέρος τοῦ Νιαγάρα.

Δὲν ἐννοοῦσα τίποτε ἀπὸ αὐτὴν τὴν κίνησιν! Εἰσερχόμενος εἰς τὴν ἀδιέξοδον ποταμὸν, μὴ δυνάμενος πλέον νὰ βυθισθῇ ἐξ αἰτίας τῆς βλάβης, ὁ Τρόμος θ' εὗρίσκει τὸν δρόμον τοῦ ἀποκλεισμένου ὑπὸ τῶν καταδρομικῶν, ὅταν θὰ ἤθελε νὰ ἐπιστοχωρήσῃ. Θὰ ἐπεχειρεῖ ἀρὰ γε νὰ ἐξέλθῃ εἰς τὴν ξηρὰν καὶ νὰ τραπῇ εἰς φυγὴν, ὑπὲρ μορφῇ αὐτοκινήτου, εἴτε διὰ τῆς Νέας Ἰόρκης, εἴτε διὰ τοῦ Καναδᾶ;

Ὁ Τρόμος προηγεῖτο τότε ἡμισυ μίλλιον. Τὰ καταδρομικὰ τὸν κατεδιώκον μὲ ἕλκην τὴν δύναμιν τοῦ ἀτμοῦ, ὑπὲρ συνόχας πάντοτε θυεμενέας, εἶνε ἀληθές, διὰ νὰ τὸν φθάσουν. Ὁ κυβερνήτης ἤρκετο νὰ διατηρῇ αὐτὴν τὴν ἀπέστασιν μεταξὺ τοῦ πλοίου τοῦ καὶ τῶν διωκτῶν του. Ἐν τούτοις θὰ τῷ ἦτο εὐκολώτατον νὰ τὴν αὐξήσῃ καί, ἅμα ἐνύκτονε, νὰ ἐπιστρέψῃ πρὸς τὰ δυτικά.

Ἡδὴ τὸ Μπούφαλον ἐξηλείφετο δεξιᾷ, καὶ ὀλίγον μετὰ τὴν ἐδδῆμν ὤραν, ἐφάνη τὸ στέμιον τοῦ Νιαγάρα. Ἐὰν ὁ κυβερνήτης εἰσέρχετο εἰς τὴν ποταμὸν, ἐν γνώσει ὅτι δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ ἐξέλθῃ, τοῦτο ἐσήμαινεν ὅτι ἐτρελλάθη... Καὶ μήπως δὲν ἦτο τῶντι τρελλάς, ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ὠνόμαζε καὶ ἐπίστευεν ἐαυτὸν Κοσμοκράτορα;...

Τὸν ἔβλεπα ἐκεῖ ἤρμεον, ἀπαθῆ, οὔτε σπρεφόμενον καὶ διὰ νὰ βλέπῃ τὰ καταδρομικά.

Ἄλλως τε τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς λίμνης ἦτο ἀπολύτως ἔρημον. Τὰ πλοία τὰ διεθυνόμενα πρὸς τὰς πολίχνας τὰς ἐπὶ τῶν ὄχθων τοῦ Νιαγάρα, δὲν ἦσαν πολυάριθμα καὶ κανὲν δὲν ἐφάνετο τὴν ὥραν ἐκείνην. Οὐτὲν ἐν ἀλιευτικὴν πλοῖον δὲν συνήντησεν εἰς τὸν δρόμον τοῦ ὁ Τρόμος. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἐὰν τὰ δύο καταδρομικά τὴν ἡκολούθουν καὶ εἰς τὴν Νιαγάραν, θὰ ἠναγκάζοντο ἐντὸς ὀλίγου νὰ σταματήσουν.

Εἶπα ὅτι ὁ Νιαγάρας ἀνοίγεται μετὰ τῆς Ἀμερικανικῆς ἀκτῆς καὶ τῆς τοῦ Καναδᾶ. Ἐδῶθεν τὸ Μπούφαλον, ἐκεῖθεν τὸ φρούριον Ἐρία. Τὸ πλάτος του, τριῶν τετάρτων μίλλιον περίπου, ἐλαττοῦται πλησίον τοῦ καταρράκτου. Τὸ μήκος του, ἀπὸ τῆς Ἐρίας μέχρι τῆς Ὀντάριο, εἶνε περίπου δεκαπέντε λευγῶν, ῥέων δὲ πρὸς βορρᾶν χύνει ἐντὸς τῆς δευτέρας ταύτης λίμνης τὰ ὕδατα τῶν λιμνῶν Ἀνωτέρας, Μίσιγκαν καὶ Ὑρῶν. Διαφορὰ ὕψους τριακοσίων τεσσαράκοντα ποδῶν ὑφίσταται μετὰ τῆς Ἐρίας καὶ Ὀντάριο. Ὁ καταρράκτης δὲν ἀριθμεῖ περισσοτέρους τῶν ἑκατὸν πενήκοντα. Καλεῖται «Horse-Shoe-Fall» ἐπειδὴ ἔχει σχῆμα πετάλου, ἀλλ' οἱ Ἰνδοὶ τὴν ὀνομάζουν «Βροντὴν τῶν ὑδάτων», εἶνε δὲ πραγματικῶς μία

βροντὴ ἀδιάλειπτος, συνεχὴς, τῆς ὁποίας οἱ χροτοὶ ἀκούονται εἰς πολλῶν μίλλιον ἀπέστασιν.

Μεταξὺ τοῦ Μπούφαλου καὶ τῆς πολίχνης Νιαγάρα-Φάλλς, δύο νησίδες διχάζουν τὸν ροῦν τοῦ ποταμοῦ, ἡ νῆσος Νάβυ, μίαν λεύαν πρὸ τοῦ Horse-Shoe-Fall, καὶ ἡ Γκόατ-Ἰσλανδ, ἡ χωρίζουσα τὴν ἀμερικανικὴν καταρράκτην ἀπὸ τοῦ καναδικοῦ. Εἰς τὸ ἀκρωτήριον τῆς ὑπῆρχεν ἄλλοτε πύργος, πολυμρῶτα ὑψόμενος ἐν πλήρει χειμάρρῳ ἐπ' αὐτοῦ τοῦ χεῖλους τῆς ἀβύσσου· ἀλλ' ἠναγκάσθησαν νὰ τὴν κρημνίσουν, διότι ἐνεκα τῆς συχνῆς υποστροφῆς τοῦ καταρράκτου, ἐκινδύνευε νὰ παρασυρθῇ εἰς τὸ βάραθρον.

Δύο εἶνε αἱ ἀξιοσημειώτοι πολίχαι, τὰς ὁποίας συναντᾷ τις διαπλέον τὴν Νιαγάραν μέχρι τῆς νησίδος Νάβυ: Τὸ Σλόσσερ ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης, καὶ ἡ Σιπ'βα ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς, ἀμφότεραι ἀντικρύζουσαι τὴν ἐν τῷ μέσῳ νησίδα. Ἀπὸ τοῦ σημείου τούτου, τὸ ρεῦμα, βοηθούμενον ὑπὸ κατωφερείας ὁλόνεν ἀποτομωτέρας, γίνεται ὀρμητικώτερον, διὰ νὰ ποτελέσῃ, μετὰ δύο ἀκρόμην μίλλια, τὴν περίφημον καταρράκτην.

Ὁ Τρόμος εἶχεν ἀρίστην ὀπίσω του τὸ φρούριον Ἐρία. Ὁ ἥλιος πρὸς δυσμὰς εὗρίσκειτο ἀκόμη ὑπεράνω τοῦ καναδικοῦ ὁρίζοντος, ἡ δὲ σελήνη, πανσέληνος τότε, μόλις διεκρίνετο ἐν τῷ μέσῳ ἀτμῶν. Μετὰ μίαν ὥραν θὰ ἦτο νύξ.

Τὰ καταδρομικά, ἐντείνοντα τὰς δυνάμεις των, ἡκολούθουν εἰς ἀπέστασιν ἐνὸς μίλλιον, χωρὶς νὰ κερδίζουν τίποτε. Ἐπλεον μετὰ τῶν δενδροφύτων ἐκείνων ὄχθων, τῶν κατεσπαρμένων μὲ ἀγροτικούς οἰκίσκους, αἱ ὁποῖαι ἐκτείνονται εἰς ἀπεράντους πρασίλους πεδιάδας.

Προφανῶς, ὁ Τρόμος δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ἐπιστοχωρήσῃ. Τὰ καταδρομικά θὰ τὸν ἐδύθιζαν ἀσφαλῶς. Εἶνε ἀληθές, ὅτι οἱ κυβερνήται των ἠγνόουν ὅ,τι ἤξευρα ἐγώ: ὅ,τι δηλαδὴ κάποια βλάβη ἐπελθοῦσα εἰς τὴν μηχανήν, τὴν ἠνάγκασε νὰ σταθῇ εἰς τὴν ἐπιφανείαν τῆς λίμνης, καθ' ἣν ὥραν ἦτο τὸσον ἀσφαλὴς εἰς τὰ βάθη τῆς, καὶ ὅτι ἡ ἰδία βλάβη τὸν ἡμπαδίζε τὴν νῆσον νῆσον, τὰ καταδρομικά ἐξηκολούθουν νὰ προχωροῦν, καὶ βεβαίως θὰ διετήρουν αὐτὴν τὴν διεύθυνσιν μέχρι τοῦ ἐσχάτου ὁρίου.

Ἄλλ' ἂν ἡ ἐπίμονος αὕτη κατὰδωξις μου ἐφάνετο φυσικὴ, δὲν ἠδυνάμην ὅμως κατ' οὐδένα τρόπον νὰ ἐξηγήσω τὴν πορείαν τοῦ Τρόμου. Ὅσον τελεία καὶ ἂν ἦτο ἡ συσκευή, δὲν ἦτο πάλιν τὸσον ὥστε νὰ ψηφίσῃ τὸ Horse-Shoe-

Fall, καὶ ἂν ἐπέμενε νὰ διέλθῃ, ὁ καταρράκτης θὰ τὴν παύσειν εἰς τὸ βάραθρον ἐκεῖνο τῶν ἑκατὸν ὀγδοήκοντα ποδῶν, τὸ ἵππον ὠρυξάν τὰ πίπτοντα ὕδατα. Ἡ μήπως ἐσκόπευε νὰ προσεγγίσῃ καμμίαν ὄχθην, καὶ ἐκεῖθεν νὰ τραπῇ εἰς φυγὴν διὰ τροχῶν αὐτοκινήτου, ἀναπτύσσοντος ταχύτητα διακοσίων τεσσαράκοντα μίλλιον τὴν ὥραν;

Καὶ τώρα, ποῖαν ἀπόφασιν ἔπρεπε νὰ λάβω;... Ἄν ἐδοκίμαζα νὰ δραπέτεύσω παρὰ τὸ στενὸν τῆς νήσου Νάβυ, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ μοὶ ἦτο εὐκόλον νὰ φθάσω κολυμβῶν; Ἰσως, ἂν δὲν ἐπωφελοῦμην αὐτῆς τῆς ευκαιρίας, ποτὲ ὁ Κοσμοκράτωρ δὲν θὰ μοὶ ἀπέδιδε τὴν ἐλευθερίαν, ἐξ αἰτίας τῶν ὅσων ἐγνώριζα ἤδη μυστικῶν του!...

Τότε ὅμως διὰ πρώτην φορὰν, ἀντελήφθην καθαρῶς, ὅτι πᾶσα φυγὴ θὰ μοὶ ἀπηγορεύετο. Δὲν μ' ἐπεριόριζαν μὲν εἰς τὸν θαλαμίσκον μου, μ' ἐπετήρουν ὅμως αὐστηρῶς. Ἐνῶ ὁ κυβερνήτης ἵστατο παρὰ τὸ πηδάλιον, ὁ σύντροφός του, πλησίον μου, δὲν ἐσκόπευε τὰ μάτια του ἀπ' ἐπάνω μου. Εἰς τὸ πρῶτον κίνημα, θὰ συνελαμβάνομην καὶ θὰ ἐφυλακίζομην... Τώρα πλέον, ἡ τύχη μου ἦτο συνδεδεμένη μὲ τὴν τύχην τοῦ Τρόμου...

Ἐν τούτοις ἡ ἀπόστασις, ἡ ὁποία τὸν ἐχώριζεν ἀπὸ τὰ καταδρομικά, εἶχεν ἐλαττωθῇ ἐπαίσθητῶς. Τί συνέβαινε ἀρὰ γε; Μήπως ἡ μηχανὴ τοῦ Τρόμου, ἐξ αἰτίας τῆς ἰδίας βλάβης, δὲν ἠδύνατο νὰ δώσῃ μεγαλειτέραν ταχύτητα; Καὶ ὅμως ὁ κυβερνήτης δὲν ἔδειχνε καμμίαν ἀνησυχίαν, οὔτε διόλου ἐζήτει νὰ πλησιάσῃ εἰς τὴν ξηρὰν.

Ἡκούοντο οἱ συριγμοὶ τοῦ ἀτμοῦ, τοῦ διαφεύγοντος ἀπὸ τὰς βαλβίδας τῶν καταδρομικῶν, ἐν τῷ μέσῳ νεφῶν καπνοῦ μαύρου. Ἄλλ' ἡκούοντο ἐπίσης καὶ οἱ μυκηθμοὶ τοῦ καταρράκτου ἐξ ἀποστάσεως μικροτέρας ἢ τῆς τριῶν μίλλιον.

Ὁ Τρόμος ἔπλεε διὰ τοῦ ἀριστεροῦ πορθμοῦ κατὰ μήκος τῆς νησίδος Νάβυ, τῆς ὁποίας θὰ ὑπερέκαμπε μετ' ὀλίγον τὸ ἐσχάτον ἀκρωτήριον. Μετὰ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας θὰ ἐνεφανίζοντο τὰ πρῶτα δένδρα τῆς Γκόατ-Ἰσλανδ. Τὸ ρεῦμα ἐγίνετο ὁλόνεν ὀρμητικώτερον, καὶ, ἂν ὁ Τρόμος δὲν ἐννοοῦσε νὰ σταματήσῃ, τὰ καταδρομικά δὲν θὰ ἠδύνατο ἐπὶ πλέον νὰ τὸν καταδιώξουν. Καὶ ἂν ὁ κατηραμένος ἐκεῖνος κυβερνήτης εἶχεν ὀρεξίν νὰ καταδραθηθῇ εἰς τὴν καταρράκτην, βεβαίως οἱ ἄλλοι δὲν θὰ τὸν ἡκολούθουν εἰς τὴν ἀβυσσιν!...

Πραγματικῶς, ἔχον συρίκτρας ἡκούσθησαν καὶ τὰ καταδρομικά ἐσταμάτησαν, καθ' ἣν στιγμὴν δὲν ἀπέχον πλέον παρὰ πεντακοσίους ἢ ἑξακοσίους πόδας ἀπὸ τὸν καταρράκτην. Ἐπειτα, ἀντήχη-

σαν πυροβολισμοὶ καὶ πολλὰ σφαῖρα τληέλου διήλθον κατὰ μήκος τοῦ Τρόμου χωρὶς νὰ τὸν ἐγγίσουν.

Ὁ ἥλιος εἶχε δύση, καὶ, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ λυκόφωτος, ἡ σελήνη ἐξέχυνε τὰς ἀκτῖνας τῆς πρὸς βορρᾶν. Ἡ ταχύτης τοῦ πλοίου, διπλασιαζομένη ἀπὸ τὴν ταχύτητα τοῦ ρεύματος, ἦτο καταπληκτικὴ. Μετὰ ἐν ἀκόμῃ λεπτόν, θὰ ἐπῆπτεν εἰς τὸ βάραθρον, τὸ ὁποῖον χαίνει ὑπὸ μαυρον ἐν τῷ μέσῳ τοῦ καναδικοῦ καταρράκτου.

Ἐκύτταζε ἐντρομος τὰς ἐσχατίας τῆς Γκόατ-Ἰσλανδ, καὶ ἔπειτα, ἐμπρός τῆς, τὰς νησίδας αἱ Τρεῖς Ἀδελφαί, καταβρεχομένης ἀπὸ τὰς ψεκᾶδας τῶν πολυθροῦν ὑδάτων...

Ἐσκήωθον... ἡμῖν ἔτοιμος νὰ ριφθῇ εἰς τὸν ποταμὸν διὰ νὰ φθάσω εἰς τὴν νῆσον...

Ἀλλὰ μὲ συνέλαβε μὲ βαρεῖαν χεῖρα ὁ παρὰ τὸ πλευρόν μου ἱστάμενος ἀνθρωπος...

Ἐξάφνα, ἰσχυρὸς κρότος μηχανισμοῦ κινουμένου εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ πλοίου, ἀντήχη... Εἰς τὰ δύο πλευρὰ τοῦ Τρόμου φυτρώνουν ὡς διὰ μαγείας πτέρυγες, καὶ ἀνοίγονται τεράστιαι. Καὶ καθ' ἣν στιγμὴν θὰ παρεσύρετο εἰς τὸ βάραθρον, ἰδοὺ, ὁ Τρόμος ἀνάγεται εἰς ὕψος, πετᾷ εἰς τὸν ἄερα καὶ ὑπερπηδᾷ τὸν μυκώμενον καταρράκτην, στεφανωμένος ἀπὸ ἴριδα, τὴν ὁποίαν σχηματίζουν αἱ ἀκτῖνες τῆς σελήνης!

(Ἐπεται συνέχεια) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΥΟ ΜΙΚΡΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

Α'. Μ. ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ

Ἐπαναλαμβάνεται καὶ φέτος, κατ' ἐπίμονον ἀπαίτησιν, ὁ φωτογραφικὸς μας Διαγωνισμός, ὁ τὸσον ὥραια ἀποτελέσματα διδων συνήθως, μὲ τὸ ἴδιον πάλιν θέμα: **Σκηναὶ τοῦ Δρόμου.**

Οἱ νεαροὶ μας ἐρασιτέχναι εἶνε ἐλεύθεροι νὰ φωτογραφίσουν ὅ,τι θέλουν ἀπὸ τὸν δρόμον καὶ ἐν γένει ἀπὸ τὸ ὑπαιθρον. Ἀποκλείονται αἱ προσωπογραφίαι, αἱ θαλασσογραφίαι, τὰ τοπία καὶ τὰ ἐσωτερικά. Ἀπὸ τὰς σκηνὰς δὲ τῶν ἐξοχικῶν δρόμων, προτιμῶνται αἱ σκηναὶ τῶν δρόμων τῆς πόλεως.

Ἐκαστος διαγωνιζόμενος εἰμπορεῖ νὰ στείλῃ ἀπὸ τρεῖς ἕως πέντε διαφόρους φωτογραφίας του. Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ εἶνε κολλημέναι εἰς καρτέν. Καθεμία πρέπει νὰ φέρῃ ὑποθῆν τὸν τίτλον τῆς, τὸ ὄνομα καὶ τὸ ψευδώνυμον (ἂν ἔχῃ) τοῦ διαγωνιζομένου.

Β'. Μ. ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ

Τὸ θέμα τοῦ Διαγωνισμοῦ Ζωγραφικῆς εἶνε: **Τὸ γοργεῖν μου.**

Ἐκαστος δηλαδὴ τῶν διαγωνιζομένων θὰ ζωγραφίσῃ τὸ γραφεῖόν του ἢ τὸ σπουδασιμὸν του, εἰς ὅπως εἶνε καὶ εἰρήσκειται σῆμαρον, εἴτε ὅπως τὸ ὄνειροπολεῖ διὰ τὸ μέλλον.

Ἡ εἰκὼν πρέπει νὰ ζωγραφισθῇ ἐπάνω εἰς πολὺ ἄσπρο χαρτί μὲ μαῦρον κραγιὸν, σινικὴν μελάνην ἢ σέτιαν. Εἰκόνες μὲ χρώματα, ἢ χρωματιστὰ μελάνια, ἀποκλείονται. Ὅποι-

σθεν ἡ εἰκὼν πρέπει νὰ φέρῃ τὸ ὄνομα καὶ τὸ ψευδώνυμον (ἂν ἔχῃ) τοῦ διαγωνιζομένου.

ΚΟΙΝΟΙ ΟΡΟΙ ΚΑΙ ΤΩΝ ΔΥΟ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

Εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς τούτους εἰμποροῦν νὰ λάβουν μέρος δωρεάν μὲν ὅσοι ἔχουν ψευδώνυμον ἐγκεκριμένον διὰ τὸ 1909, ἐπὶ πληρωμῇ δὲ λεπτῶν 10 δι' ἑκάστον διαγωνισμὸν, πάντες οἱ λοιποὶ συνδρομηταὶ καὶ τὰ δέλητριά των.

Φωτογραφίαι καὶ Εἰκόνες διὰ τοὺς Διαγωνισμοὺς εἶνε δεκταὶ μέχρι τέλους Ἰουλίου. Βραβεῖα θ' ἀπονειμθῶν τὰ ὁρισμένα δι' ὁλοῦς τοὺς Μικροὺς Διαγωνισμοὺς, τὰ ὁποῖα βλέπετε εἰς τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ (Κεφ. Ε'), φυλλάδιον 1—2, σελ. 10.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Διδάσκαλος:—Λοιπὸν εἶπαμεν ὅτι ἐρπετὰ λέγονται ὅσα ζῶα σφύονται ἐπὶ τῆς γῆς. Εἰμπορεῖ, Τάκη, νὰ μοῦ ὀνομάσῃ κανένα τέτοιο;

Ὁ Τάκης:—Μάλιστα, τὴ Μπεμπέκα μας! Ἐστᾷλη ὑπὸ τοῦ Δεκαπενταετοῦς Πλοιάρχου

—Γιάγκο, μὴν ἔφαγες ἐστὶ τὸ γλυκὸ; Γιατί τοῦ εἶχα βάλῃ φαμάκι γιὰ τὰ ποντίκια, καὶ ὅποιοι τῶραγε, θὰ πεθάνῃ.

—Γλῆ... γλῆ... γορα, μαμμά, τὸ γιατρό, γιατί πεθαίνω! Ἀνέκραξεν ὁ Γιάγκος πίπτων εἰς μίαν πολυθρόναν.

Ἐστᾷλη ὑπὸ τοῦ Στρατηλάτου τῆς Ἀσίας

—Φαντάσου, Γεώργιο, νὰ μὴν ὑπῆρχε διόλου θάλασσα ἐντὸν κόσμῳ!...

—Δὲ θὰ μπορούσε τότε κανένας νὰ μάθῃ κολύμδι!

—Καὶ τότε πόσοι θὰ ἐπνίγοντο!

Ἐστᾷλη ὑπὸ τῆς Αἰγυπτίας Ἀριστοκρατίδος

—Ρωτᾷ ὁ καθηγητὴς τὸν Ντῆνο:—Ἐρεῖς πῶς γράφεται τὸ *τεῖνον*;

Κ' ἐκεῖνος ἀφελέστατα τοῦ ἀπαντᾷ:—Μὰ μετ' ἡν πέννα, κύριε καθηγητά!

Ἐστᾷλη ὑπὸ τῆς Τερπνῆς Αἰδοῦ

Ἀνακρίβεια. —Τοτό, ἕνα παιδί μοῦ εἶπε πῶς ὁ δάσκαλος σὲ εἶπε σήμερον ζῶν!

—Ὅχι, ὄχι, πατέρα! Γάλαρρο μὲ εἶπε!

Ἐστᾷλη ὑπὸ τοῦ Κόμητος Μόντε-Χριστού

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ."

ΠΛΗΣΙΑΖΟΥΝ αἱ ἐξετάσεις, οἱ φίλοι μου καὶ αἱ φίλαι μου μελετοῦν. Διὰ τοῦτο ἡ Ἀλληλογραφία μου αὐτὴν τὴν ἐποχὴν δὲν εἶνε τὸσον ἐξωγυμνή. Ἀλλὰ δὲν ἐμπορῶ νὰ ἔχω παράπονον! Ἄλλως τε μετ' ὀλίγον θὰ ἔλθουν αἱ διακοπαί, καὶ τότε πλέον φίλοι μου θὰ μὲ ἀποζημιώσουν... Νὰ ἰδῶ φέτος πόσα ἄριστα θὰ ἔχω νὰ ἀναγγείλω!...

Εἰς ἐπικύρωσιν τῶν ἀνωτέρω, ἰδοὺ πῶς ἀρχίζει τὸ γράμμα τῆς Παιδείδος τοῦ Ἀντι: «Παιδείας σου γράφω τώρα ἐνεκα τῶν πολλῶν μου μαθημάτων» ἐλπίζω μετὰ τὰς ἐξετάσεις ἡ ἀλληλογραφία μας νὰ γίνῃ πυκνότερα καὶ κάπως εὐχάριστος: διότι θὰ ὑπάγω εἰς τὴν ἐσχολὴν καὶ θὰ ἔχω διάφορα νὰ σοῦ περιγράψω. Ἡ ἐσχολὴ τοῦ παπποῦ μου, ὅπου θὰ ὑπάγω, εἶνε ὀνόμαστὴ διὰ τὴν σπανίαν τοποθεσίαν τῆς καὶ τοὺς ἐκτάκτους καρπούς τῆς. Πρὸς σε μὴν παρατῶς!...

Ἡ Τερπνὴ Αἰδοῦς μοῦ γράφει ὅτι τὸ φυλλάδιον τῆς Τριακονταετηρίδος τὸ ἔδωκεν εἰς τὸν καθηγητὴν τῆς, ὁ ὁποῖος, ἀφοῦ τὸ ἀνέγνωσε μετὰ πολλῆς προσοχῆς, εἶπεν ὅτι «θεωρεῖ εὐτυχεῖς ὅσους ἔχουν τὰ μέσα νὰ εἶνε συνδρομηταὶ μου, διότι ἡ Διάπλασις εἶνε περιοδική, τὸ ὁποῖον διαπλάσσει τὰς καρδίας τῶν παιδῶν καὶ μορφώνει αὐτοὺς.» Εὐχαριστῶ πολὺ τὸν κ. καθηγητὴν διὰ τὰ καλά του λόγια.

Μοῦ ἔκπλεε ὡς τώρα δύο συνδρομητάς, Ἀδελφοί, καὶ ἀκόμη παραπονεῖσαι! Μακάρι καὶ ὅλοι-μου οἱ συνδρομηταὶ νὰ μοῦ ἔκαμαν ἀπὸ ἄλλους δύο, ἀπὸ ἄλλων ἔνα!... Ὅσον διὰ τὰς συμπληθερίας σου, ποῦ νομίζω ὅτι ἡ Διάπλασις εἶνε διὰ πολὺ μικρὰ παιδιὰ, μοῦ φαίνεται ὅτι εὐκολώτατα εἰμπορεῖς νὰ τὰς μεταπέσης, ἀρκεῖ νὰ ταῖς δεῖξῃς ἐν μόνον φύλλον.

Αὐτὸ τὸ ἀπόσπασμα ἀπὸ τὴν χαριτωμένην ἐπιστολὴν τοῦ Ἀγριολοῦδου τῆς Φράνκης: «...Τέτοιο ἕνα τινάγμα αἰσθάνθηκα τὴ νύκτα. Μία καταρράξις εἶχε ἀνέλθῃ εἰς τὰ ὕψη τῆς ὀροφῆς. Τὸ φεγγάρι μεσουρανοῦσε ὡς φαίνεται τὴν ὥρα αὐτὴ ποῦ ρεμβάζουν οἱ ποιηταί, ρεμβάζουν καὶ ἡ καταρράξις. Ἀπ' ἐκεῖ ὡς ἔαν προέβαινε εἰς ἀπονευρὸν κίνημα, ἐπὶ ὁδοῦ κάτω, ἀκριβῶς ἐπάνω εἰς τὸ κεφάλι μου. Ἐκαμὲ τὸν γύρον τοῦ μετώπου καὶ ἐξηφανίσθη εἰς τὰ λευκὰ προσκέφαλα. Καὶ ὡς νὰ μὴ ἔσθανε αὐτό, μοῦ ἔγραψε μίαν τρομερὰν ἀγρυπνίαν, κατὰ τὸ διάστημα τῆς ὁποίας ἐκυνήγησα ὅλα τὰ μυστήρια τῆς ὑπάρξεως τῶν ἀρχήτων αὐτῶν ὄντων... Ἰδοὺ μία καταρράξις ἔχουσα ἴσα Συνταγματικὰ δικαιώματα μὲ ἐμέ, ἀφοῦ διατάραξαι τὴν ἡσυχίαν καὶ τὸν ὕπνον μου. Καὶ δὲν εἶμαι μὲν πλέον μπεμπέ διὰ νὰ σηκώσω τὴν γαϊτονεῖα στὸ πόδι, ἀλλὰ τί τὰ θέλετε! ἀκόμη χορεύω...»

Εὐχαριστῶ θερμῶς δι' ὅσα γράφεις, Μαρία Μ-Ρ. Σὲ παρακαλῶ νὰ γαιερίσης ἐκ μέρους μου τὸν Δημήτριον καὶ τὸν Νικόλαον. Ἐπὶ τῇ ευκαιρίᾳ αὐτῇ, πολὺ θὰ ἐπιθυμοῦσα νὰ ἐλαφρύναι ψευδώνυμον διὰ νὰ μοῦ γράψετε συχνά.

Μὲ τὰ κλάσματα τὰ ἔχει ἡ Ἠχώ τῆς Δίμνης, ποῦ τὴν βασανίζουν. «Διατί, λέγει νὰ μὴ μοῦ διδῶν ὁλόκληρον τὸ πορτοκάλι, παρὰ καθοῦνται καὶ τὸ χωρίζουν εἰς μέρη, τὰ ὁποῖα λέγονται κλάσματα;... Φαίνεται ὅτι αὐτὸς ποῦ ἔβαλεν αὐτὴν τὴν μέθοδον, ὅ,τι πολλὸ ταίγγον ἔσται...» Ἀς εἶναι ἡ Ἠχώ τῆς Δίμνης ἀστεειύεται καὶ... μελετᾷ. Καὶ νὰ ἰδῇτε τί καλὸ βαθμὸ ποῦ θὰ πάρῃ ἐτὴν Ἀριθμητικὴ!

Ἀνδρίας Παλαιολόγου, ἀγγελίας περὶ χρηματικῶν Λαγίων δὲν δημοσιεύω, διότι αὐτὰ ἀπαγορεύονται ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Νόμου. Ἐπομένως τὸ ἀντίτιμον εἶνε εἰς τὴν διάθεσίν σου. Σ' εὐχαριστῶ διὰ τὴν φροντίδα καὶ εὐχομαι νὰ ἐπιτύχῃς ἀλλῶς τὸν εὐγενὲ σκοπὸν σου.

Πολὺ μ' εὐχαρίστησεν ἡ ἐπιστολὴ σου, Ἀδελφὴ τοῦ Πηνελόπ. Τὸ χειρότερον εἶνε, ὅτι αὐτὸ τὸ περιοδικόν, τὸ ὁποῖον κατέκτησε τὴν φίλην σου, δὲν εἶνε οὔτε διὰ μεγάλους κατὰληλον. Μὴ πάσης νὰ συνιστᾷ καὶ νὰ ἐπιδεικνύσῃ τὸ ἴδιον μας, τὸ ὁποῖον εἰς τὴν πόλιν σου εἶνε σχεδὸν ἀγνωστον, διότι δὲν ἔτυχε νὰ ποικίλῃ ἐκε

